

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 18.06.2013 roku E. K. i R. K. wnieśli o ustalenie, że powodów i pozwanego Miasto S. W. Zakład (...) w dzielnicy M. m.st. W. łączy stosunek najmu, którego przedmiotem jest lokal mieszkalny nr (...) położony w W. przy ul. (...) oraz, że wypowiedzenie umowy najmu wobec powodów pismami z dnia 6.12.2012 roku jest bezskuteczne. Ponadto wnieśli o zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwu wskazano, że są najemcami ww. lokalu mieszkalnego. Pismami z dnia 6.12.2012 roku pozwany wypowiedział łączący strony stosunek najmu, powołując się na niezamieszkiwanie przez nich w tym lokalu przez okres 12 miesięcy oraz posiadanie przez R. K. nieruchomości położonej w K.. Następnie pozwany sprostował, że przyczyną wypowiedzenia umowy najmu było wyłącznie niezamieszkiwanie powodów w tym mieszkaniu. Powodowie zarzucili pozwanemu, że nie sprecyzował w jakim okresie powodowie mieli w lokalu nie zamieszkiwać. Powodowie wskazali natomiast, że nie opuszczali spornego lokalu na okres dłuższy niż związany np. z wakacyjnymi wyjazdami. Podnieśli także, że sprostowanie wypowiedzenia umowy najmu poprzez wskazanie innej podstawy prawnej powoduje bezskuteczność wypowiedzenia umowy najmu (pozew k. 3-5).

Pozwany Miasto S. W. Zakład (...) w dzielnicy M. m.st. W. w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwany wskazał, że powodowie nie zamieszkują w ww. lokalu od 2008 roku. Podniósł też, że mieszkanie jest niezamieszkałe i nie znajdują się w nim rzeczy osobiste powodów (odpowiedź na pozew k. 51-54).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Lokal mieszkalny nr (...) przy ul. (...) w W. o powierzchni 44,73 m² pozostaje w zasobie mieszkaniowym Miasta S. W. D. M. – Zakładu (...) w D. M..

(okoliczność bezsporna)

Na podstawie decyzji (...) Dzielnicowego W. M. Wydział Spraw Lokalowych z dnia 21.06.1976 roku lokal ten został przydzielony E. i R. K. na okres oczekiwania na mieszkania spółdzielcze. W dniu 22.06.1976 roku pomiędzy Zarządem (...) a powodami została zawarta umowa najmu ww. lokalu.

(okoliczność bezsporna, akta lokalowe)

W lokalu tym najemcy zamieszkiwali wraz z synem A. K., córą D. K. (1) oraz matką powódki L. K..

(okoliczność bezsporna, akta lokalowe)

Wyrokiem z dnia 25.03.1983 roku orzeczono rozwód małżonków E. i R. K., ale pomimo tego powodowie dalej zamieszkiwali razem. Od połowy sierpnia do listopada 2012 roku powodowie przeprowadzali w lokalu remont połączony z wymianą podłóg. W tym czasie kilkakrotnie korzystali z noclegu w mieszkaniu swojej znajomej L. R.. Obecnie w lokalu tym zamieszkuje dalej E. K. i R. K. oraz ich córka.

(dowód: odpis skrócony aktu małżeństwa – akta lokalowe, zeznania D. K. (2) k. 96, zeznania G. G. k. 96-97, zeznania W. W. k. 98, zeznania I. U. k. 111-112, zeznania K. B. k. 112, zeznania M. B. k. 218, zeznania L. R. k. 97-98, zeznania A. D. k. 146-147, zeznania E. K. k. 219-220, zeznania R. K. k. 220)

Pismami z dnia 6.12.2012 roku Miasto S. W. Zakład (...) w dzielnicy M. m.st. W. wypowiedziało powodom umowę najmu lokalu z uwagi na niezamieszkiwanie w tym lokalu powodom przez okres kilku lat a także wskazując na posiadanie przez powodów nieruchomości przy ul. (...) w W..

(dowód: wypowiedzenia - akta lokalowe)

R. K. prowadzi działalność gospodarczą w K. przy ul. (...), w zakresie usług pogrzebowych. Pod adresem tym znajduje się biuro i magazyn, są przechowywane ciała zmarłych przygotowywane do pochówku.

(dowód: zeznania E. K. k. 219-220, zeznania R. K. k. 220)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów, przywołanych każdorazowo wyżej, które nie były kwestionowane przez żadną ze stron, a Sąd też nie znalazł podstaw, by czynić to z urzędu, jak też na podstawie zeznań świadków: D. K. (2), G. G., W. W., I. U., K. B., M. B., L. R., A. D. oraz powodów, które to zeznania były spójne, wyważone, logiczne i znajdowały potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym. Podkreślić należy, że mieszkańcy bloku przy ul. (...) w W. przesłuchiwni w charakterze świadków są osobami obcymi dla stron, niezainteresowanymi w konkretnym rozstrzygnięciu niniejszej sprawy. Z ich zeznań jednoznacznie wynikało, że powodowie zamieszkują w lokalu nr (...) nieprzerwanie. Są widywani przez sąsiadów na m.in. klatce schodowej, w okolicach bloku, na parkingu, podczas odbierania korespondencji. Z zeznań I. U., która odwiedzała powodów w spornym lokalu, wprost wynikało, że lokal jest zamieszkały, wyposażony w odpowiednie sprzęty. Z kolei z zeznań A. D. i L. R. wynika, że na czas remontu w 2012 roku i związanych z tym niedogodności powodowie korzystali z noclegu u L. R..

Oddaleniu podlegały natomiast wnioski o przesłuchanie świadków W. T. oraz E. R., z uwagi na trudności w przesłuchaniu tych świadków, jak też ich nieprzydatność dla ustalenia stanu faktycznego z powodu niewiedzy o sytuacji powodów (w szczególności o tym, gdzie mieszkają), co szczegółowo opisała świadek M. B., zeznając min. że ze świadkiem E. R. praktycznie nie da się złapać logicznego kontaktu na skutek wieloletniego nadużywania alkoholu (k. 218), zaś świadek W. T. (nota bene osoba ponad 90 - letnia osoba „kojarzy Państwa K., ale nie jest to takie kojarzenie, żeby mogła powiedzieć dokładnie, że przebywają czy mieszkają” (k. 218).

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Przed przystąpieniem do oceny zgłoszonego przez powodów żądania w pierwszej kolejności wskazać należy, iż roszczenia o ustalenie, że wypowiedzenie przez pozwanego w dniu 6.12.2012 r. pozwanym umowy najmu lokalu jest bezskuteczne, jest powództwem o jakich mowa w art. 189 k.p.c. Zgodnie zaś z treścią tego przepisu powód może żądać ustalenia przez sąd istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego, gdy ma w tym interes prawny.

Do przesłanek powództwa o ustalenie stosunku prawnego lub prawa należy istnienie interesu prawnego po stronie powoda w dokonaniu żądanego ustalenia oraz istnienie stosunku prawnego lub prawa, którego powództwo dotyczy. Jeżeli strona powodowa nie domaga się ustalenia istnienia prawa w określonej wcześniejszej chwili, obie te przesłanki powinny być spełnione w czasie zamknięcia rozprawy przez sąd (art. 316 § 1 k.p.c.).

Ciężar dowodu tych przesłanek spoczywa, zgodnie z art. 6 k.c., na powodzie (wyr. SN z 30.11.2000 r., I CKN 903/00, niepubl. oraz orz. SN z 21.11.1945 r., III C 733/45, OSN 1948, Nr 2, poz. 30). On też obowiązany jest przytoczyć fakty uzasadniające ten interes, przy czym muszą być one udowodnione, a nie tylko uprawdopodobnione. Przyznanie tych faktów może być przyjęte za wystarczające tylko wtedy, gdy zachodzą przesłanki z art. 229 k.p.c.

Dodać również należy, iż przepis art. 189 k.p.c. ma - w zakresie przesłanek warunkujących uwzględnienie powództwa - charakter materialnoprawny (wyr. SN z 3.4.2000 r., I CKN 582/98, niepubl.). Sąd obowiązany jest badać istnienie interesu prawnego powoda z urzędu. Pojęcie interesu prawnego powinno być wykładane z uwzględnieniem szeroko rozumianego dostępu do sądu w celu zapewnienia ochrony prawnej w takiej postaci, opartej jednak na istnieniu rzeczywistej potrzeby jej udzielenia (wyr. SN z 20.2.2003 r., I CKN 58/01, niepubl.). Ponadto musi on istnieć obiektywnie i uzasadniać zgłoszone żądanie.

Powództwo o ustalenie istnienia lub nieistnienia prawa lub stosunku prawnego jest, co do zasady, dopuszczalne tylko wtedy, gdy nie jest możliwe powództwo o świadczenie. Interes prawny nie zachodzi z reguły, gdy zainteresowany może

na innej drodze osiągnąć w pełni ochronę swoich praw (wyr. SN z 22.11.2002 r., IV CKN 1519/00, niepubl.). Jeżeli zatem istnieje możliwość wystąpienia z powództwem o świadczenie to powód nie ma interesu w tym, aby w odrębnym postępowaniu domagać się ustalenia. Żądanie zasądzenia świadczenia implikuje bowiem żądanie ustalenia istnienia (bądź nieistnienia) stosunku prawnego lub prawa (wyr. SN z 25.9.2002 r., I CKN 1133/00, niepubl.). Interes prawny w rozumieniu art. 189 k.p.c. z reguły nie zachodzi również wtedy, gdy osoba zainteresowana może w innej drodze, np. w procesie o ukształtowanie prawa lub stosunku prawnego, a nawet w drodze orzeczenia o charakterze deklaracyjnym, osiągnąć w pełni ochronę swych praw (zob. np. orz. SN z 13.4.1965 r., II CR 266/64, OSP 1966, Nr 7-8, poz. 166 z aprobowaną glosą J. Klimkowicza; wyr. SN z 18.12.1968 r., I PR 290/68, Biul. SN 1969, Nr 6, s. 106; orz. SN z 6.6.1997 r., II CKN 201/97, MoP 1998, Nr 2, s. 3).

Ponadto o dopuszczalności powództwa o ustalenie można mówić jeżeli prawo powoda nie zostało jeszcze naruszone albowiem zmierza wówczas do zapobieżenia naruszeniu prawa.

Dokonując zatem subsumpcji art. 189 k.p.c. do ustalonego w niniejszej sprawie stanu faktycznego w kontekście powyżej przytoczonych rozważań prawnych wskazać należy, iż w niniejszej sprawie niewątpliwie po stronie powodów została spełniona podstawowa przesłanka zasadności zgłoszonego roszczenia a mianowicie istnienie interesu prawnego w ustaleniu bezskuteczności wypowiedzenia umowy najmu.

Zwrócić należy uwagę na fakt, iż co prawda pozwany obecnie nie domaga się opróżnienia przez powodów lokalu, niemniej jednak kwestionuje ich prawo do zajmowania lokalu. Nie można w tej sytuacji przyjąć, że w drodze innego powództwa niż powództwo o ustalenie powodowie mogliby osiągnąć pełną ochronę swoich praw i podnosić argumentację. Uznać zatem należało, że po stronie powodowej występuje niepewność prawa, wobec czego istnieje materialnoprawna przesłanka powództwa o ustalenie.

Podstawą wypowiedzenia przez pozwanego umowy najmu powodom był art. 11 ust. 3 pkt 1 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (tekst jednolity: Dz. U. 2005 r. Nr 31 poz. 266 ze zm.) zgodnie z którym właściciel lokalu, w którym czynsz jest niższy niż 3 % wartości odtworzeniowej lokalu w skali roku, może wypowiedzieć stosunek najmu z zachowaniem sześciomiesięcznego terminu wypowiedzenia, z powodu niezamieszkiwania najemcy przez okres dłuższy niż 12 miesięcy. Pozwany nie wskazał w jakim dokładnie okresie E. i R. K. nie zamieszkiwali w lokalu, podał jedynie przedział kilku lat.

Powodowie domagali się w niniejszej sprawie ustalenia, że wypowiedzenie umowy najmu jest bezskuteczne, ponieważ nie zaistniała powyższa przesłanka wypowiedzenia umowy.

Przed podjęciem rozważań wskazać należy na brzmienie art. 6 k.c., zgodnie, z którym ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Ciężar dowodu wyrażony w powyższym przepisie pozostaje w ścisłym związku z problematyką procesową dowodów. Instytucja ta spełnia dwie zasadnicze funkcje. Po pierwsze dynamizuje postępowanie dowodowe w systemie obowiązywania zasady kontradiktoryjności. Po drugie określa wynik merytoryczny sporu (sprawy) w sytuacji krytycznej, gdy strona nie udowodni faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Należy również zauważyć, iż fundamentalną zasadą polskiego procesu cywilnego jest zasada kontradiktoryjności, zgodnie, z którą ciężar dowodu spoczywa na stronach postępowania cywilnego. To one, a nie Sąd, są wyłącznym dysponentem toczącego się postępowania i one wreszcie ponoszą odpowiedzialność za jego wynik. Takie twierdzenie było wielokrotnie wyrażane w orzecznictwie Sądu Najwyższego m. in. w wyroku SN z dnia 17 grudnia 1996 r., I CKU 45/96, wyroku SN z dnia 7 marca 1997 r., II CKN 70/96, wyroku SN z dnia 16 grudnia 1997 r., II UKN 406/97, wyroku SN z dnia 15 grudnia 1998 r., I CKN 944/97, czy wyroku SN z dnia 7 lipca 1999 r., II CKN 417/98.

Wskazać w tym miejscu należało, że wszystkie sytuacje, w których dopuszczalne jest wypowiedzenie umowy najmu lokalu mieszkalnego reguluje ustawa z dnia 21 czerwca 2011 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminnym oraz zmianie niektórych przepisów kodeksu cywilnego (DZ.U. 214 poz. 150). Zgodnie z art. 11 ust. 3 pkt 1 ustawy o ochronie praw lokatorów właściciel lokalu, w którym czynsz jest niższy niż 3 % wartości odtworzeniowej

lokalu w skali roku, może wypowiedzieć stosunek najmu z zachowaniem sześciomiesięcznego terminu wypowiedzenia, z powodu niezamieszkiwania najemcy przez okres dłuższy niż 12 miesięcy.

Na przytoczony powyżej przepis powołało się m.st. W. Zakład (...) m.st. W. dokonując w dniu 6.12.2012 roku wypowiedzenia umowy najmu zawartej w dniu 22.06.1976 roku z powodami, wskazując, że nie zamieszkiwali oni w lokalu nr (...) przy ul. (...) w W. przez okres ponad 12 miesięcy. Wobec tego, że wypowiedzenie stosunku najmu lokalu mieszkalnego przez właściciela jest niedopuszczalne poza wypadkami wskazanymi w ustawie o ochronie praw lokatorów, dla oceny zasadności rozpoznawanego powództwa niezbędne było ustalenie, czy przyczyna wskazana przez m.st. W. rzeczywiście występowała.

Zgodnie z poglądem wyrażonym w orzecznictwie Sądu Najwyższego, przez stałe zamieszkanie należy rozumieć zamieszkiwanie w konkretnym mieszkaniu, w określonej miejscowości z zamiarem stałego pobytu, wyrażonym przez to, że w tym mieszkaniu i tej miejscowości skupia się życie osobiste i działalność osoby bliskiej najemcy. Z reguły nie będzie stanowić stałego zamieszkania pobyt osoby bliskiej w celu udzielenia doraźnej, choć nawet dłuższej trwającej pomocy najemcy mieszkania (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 06.05.1980 r., sygn. akt III CRN 61/80).

W ocenie Sądu powodowie wykazali, że przesłanka, na którą powołał się pozwany nie wystąpiła w stosunku do nich. Do takiego wniosku musi niewątpliwie prowadzić dokonana przez Sąd ocena zgromadzonego materiału dowodowego oraz ustalony na jej podstawie stan faktyczny.

Zgodnie z poglądem wyrażonym w orzecznictwie Sądu Najwyższego, przez stałe zamieszkanie należy rozumieć zamieszkiwanie w konkretnym mieszkaniu, w określonej miejscowości z zamiarem stałego pobytu, wyrażonym przez to, że w tym mieszkaniu i tej miejscowości skupia się życie osobiste i działalność osoby bliskiej najemcy. Z reguły nie będzie stanowić stałego zamieszkania pobyt osoby bliskiej w celu udzielenia doraźnej, choć nawet dłuższej trwającej pomocy najemcy mieszkania (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 06.05.1980 r., sygn. akt III CRN 61/80). Jednocześnie zaznaczyć należy, że „czasowe - uzasadnione określonymi przyczynami - przebywanie poza miejscem stałego miejsca zamieszkania nie oznacza natomiast, by najemca przestał mieszkać w "swoim" lokalu, by zmienił miejsce zamieszkania”(wyrok SN z dnia 20 czerwca 2001 r., sygn. akt I CKN 1179/98). Również Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 1 lutego 2007 r., sygn. akt. VI ACa 771/2006, że nieobecność w lokalu, nawet przez okres dłuższy - kilku miesięcy - nie oznacza przecież automatycznie, że najemca lokal opuścił.

W ocenie Sądu powodowie wykazali zeznaniami świadków, że przesłanka na którą powołał się pozwany nie wystąpiła w rzeczywistości. Do takiego wniosku musi niewątpliwie prowadzić dokonana przez Sąd ocena zgromadzonego materiału dowodowego oraz ustalony na jej podstawie stan faktyczny. Fakt stałego zamieszkiwania powodów w okresie 12 miesięcy przed dokonaniem przez m.st. W. wypowiedzeniem wynika wprost z uznanych za wiarygodne zeznań świadków: D. K. (2), G. G., W. W., I. U., K. B., M. B., L. R. i A. D.. W. tych osób powodowie stale przebywali w przedmiotowym lokalu, korzystali z niego, zapraszali tam gości, lokal ten stanowił ich centrum życiowe. Opuszczali go tylko na czas wakacyjnych wyjazdów, jak też na kilka nocy podczas remontu lokalu. Okoliczności te wynikają wprost z zeznań świadków i nie zostały skutecznie podważone przez pozwanego. Podkreślić należy, że pozwany nie wykazał skutecznej inicjatywy dowodowej, która mogłaby doprowadzić do odmiennego ustalenia okoliczności niniejszej sprawy (fatygowanie do sądu 90 – letniej staruszki lub wskazanej na świadka osoby z uzależnieniem, która nie do końca kojarzy otaczającą rzeczywistość – k. 218 - nie mogło zostać uznane za skuteczną inicjatywę dowodową). Przede wszystkim należy podnieść, że z notatek sporządzanych przez pracowników pozwanego w dniach 31.08. i 6.11.2012 roku wynika, że w lokalu był przeprowadzany remont i znajdowały się tam materiały budowlane, oraz że pomieszczenia były puste (k. 63, 64). Powyższe okoliczności nie oznaczają, że powodowie nie mieszkali w tym lokalu przez okres 12 miesięcy. Po pierwsze zauważyć należy, że ponieważ w ramach remontu były wymieniane podłogi, oczywistym jest, że pomieszczenia musiały zostać opróżnione. Powodowie przyznali, że na czas niektórych prac związanych z remontem zmuszeni byli nocować w domu swojej znajomej L. R., co też świadek potwierdziła. Odnosząc się natomiast do notatek sporządzanych przez administratorki A. C. i M. D. (k. 67-68, 69-70, 71-72) dotyczących uzyskanych przez nich informacji od sąsiadów, z których wynikać miało, że powodowie wiele lat temu wyprowadzili się poza W., stwierdzić należy, że nie mogą jednak samoistnie stanowić dowodu. Pozwany nie składał wniosku o

przesłuchanie ww. osób. Notatki te nie mogą zastępować dowodu z przesłuchania świadków. Zaznaczyć należy, że inny jest charakter oraz waga oświadczeń złożonych w rozmowie z administratorem, inna zaś zeznań składanych w trakcie przesłuchania przed Sądem w charakterze świadka, po uprzedzeniu o odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywych zeznań oraz ewentualnym odebraniu przyrzeczenia. Odmienne stwierdzenie prowadziłyby do obejścia przepisów o przeprowadzaniu dowodów z zeznań świadków oraz zasady bezpośredniości wyrażonej w art. 235 k.p.c., pozbawiałoby bezpośredniego kontaktu Sądu ze świadkiem, istotnej dla późniejszej oceny jego wiarygodności oraz możliwości zadawania pytań.

Tymczasem strona pozwana nie wykazała także dalszej inicjatywy dowodowej nie zgłaszając wniosków o dopuszczenie dowodów z przesłuchania w charakterze świadków osób, które potwierdziłyby stanowisko pozwanego i o których byłoby wiadomo, że nie mają braków w percepcji, związanych z bardzo zaawansowanym wiekiem lub uzależnieniem (vide k. 218-219).

Wprawdzie zgodnie z art. 232 zd. 2 kpc, Sąd może dopuścić dowód nie wskazany przez stronę, jednakże uznać należy, że inicjatywa dowodowa co do zasady spoczywa na stronach, a możliwość dopuszczenia dowodu z urzędu ma charakter wyjątkowy. W ocenie Sądu w sytuacji, gdy pozwany reprezentowany jest przez profesjonalnego pełnomocnika, dopuszczanie dowodów z urzędu, przy braku jakiegokolwiek inicjatywy ze strony pozwanego, byłoby nieuzasadnione i prowadziłyby do naruszenia zasady równowagi stron.

Ponadto wskazać też należy, że brak jest jakichkolwiek dowodów na to, by powodowie wyprowadzili się do innego mieszkania i wyzbyli się zamiaru stałego pobytu w spornym lokalu. Nie przemawia za uznaniem stanowiska pozwanego za zasadne także fakt, że pozwany jest właścicielem nieruchomości w K. i prowadzi tam działalność gospodarczą (biuro i magazyn) polegającą na świadczeniu usług pogrzebowych. Jak słusznie wskazała E. K., trudno wymagać aby powodowie zamieszkiwali w zakładzie pogrzebowym pośród trumien wypełnionych zwłokami (k. 219). Pozwany nie wykazał, by nieruchomość ta nadawała się do zamieszkania, a to jego obciążał ciężar dowodu w tym zakresie. Pozwany zaniechał także podjęcia inicjatywy dowodowej w celu wykazania, że powodowie rzeczywiście zamieszkują w budynku na nieruchomości. Ponadto podkreślić należy, że ww. zakład pogrzebowy znajduje się poza W.. Nawet zatem przy przyjęciu, że powodom przysługuje tytuł prawny do innego lokalu, który spełnia warunki do lokalu zamiennego, to pamiętać należy, że nie jest on położony w tej samej miejscowości, a zatem nie została spełniona przesłanka z art. 11 ust. 3 pkt 3 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. 2005 r. Nr 31 poz. 266 ze zm.).

Mając na uwadze powyższe, uznać należało, że powodowie w toku postępowania wykazali, iż nie zaistniały przesłanki dopuszczalności wypowiedzenia umowy najmu określone w art. 11 ust. 3 pkt 1 i 2 ustawy o ochronie praw lokatorów, w związku z czym należało zgodnie z żądaniem pozwu wypowiedzenie to uznać za bezskuteczne. Wobec powyższego orzeczono jak w pkt I sentencji wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w myśl zasady odpowiedzialności za wynik sprawy. Tym samym pozwany jako strona przegrywająca winien zwrócić powodom poniesione przez nich niezbędne koszty procesu, które w niniejszej sprawie wynosiły 239 złotych, w tym kwotę 42 złotych tytułem opłaty sądowej od pozwu, kwotę 180 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika powodów (w odniesieniu do wartości przedmiotu sporu zgodnie z rozporządzeniem z 2002 r.) i kwotę 17 złotych tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Jednocześnie w pkt 3 Sąd nakazał wypłacić na rzecz powodów solidarnie kwotę 158 zł z Kasy tutejszego Sądu tytułem różnicy pomiędzy opłatą od pozwu należną (42 zł) a uiszczoną (200 zł).

Mając na względzie powyższe motywy na podstawie powołanych przepisów, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

Z/odpis doręczyć pełnomocnikowi powodów.